

Elek Attila: Atlantisz

Új nap virradt. Az első sugaraira már kirohantak a gyerekek a térre játszani. A fehér falú város felébredt, Mindenhol építkeztek. Két vagy három emeletes házak nőttek ki gyorsan a földből. A város mellett csillogó fehér kövekkel vonták be egy piramis oldalait. Új civilizáció, Egyiptom épült ki néhány évtized alatt. Az edénykészítők a legtartósabb, legkeményebb gránitba fúrtak tökéletes lyukakat, több tízezer évre szóltaak ezek. Nemsokára mítoszok terjedtek az istenekről, akik legyőzték a halált és Atlantiszról, ahol az emberek már egy fejlett civilizációt alakítottak ki, de egy nap alatt elpusztította a víz. Később innen vitte ezt a történetet Platón a görögök közé. Már nemcsak képek mesélhették el, hanem le is tudták írni ezeket. Később persze valamennyit változtak. De ekkor még csak a regék születésénél járunk. Az írástudók szorgosan gyűjtötték a hihetetlen történeteket. Ha egy öreg mesélő érkezett a városba, rögtön mindenki megrohanta. Így volt ez most is. Mindenki izgatottan ülte körül az ősz férfit. A gyerekek is beosontak meghallgatni. Az írótaáblák készen álltak az új legendára, ami évezredek múlva is ismert lesz.

-Elmesélem nektek okulásul az életem történetét. Látjátok rajtam, idegen vagyok köztetek.

Csakugyan látszott az idős mesélőn. Fejformája és ruházata miatt mindenki rögtön gondolta róla, hogy nem egyiptomi.

-A népemből az utolsó vagyok. Valamikor több millióan voltunk. Mi voltunk a legnagyobbak. Mienk volt a legfejlettebb civilizáció. Nem harminc vagy negyven évig éltünk csak, mint ti. Hanem akár száz vagy még több évig. Ti fáradtságos munkával gyűjtitek be a termést, készítitek és mossátok a ruháitok. Nekünk ezekre gépeink voltak. Ha menni akartunk valahova, nem kellett fáradnunk a gyaloglással. Gyors kerekű járműveink pillanatok alatt elvittek minket mindenhova.

-És akkor nem is kellett minden nap több órát dolgoznotok?

-De. Sőt, még akkor is dolgoztunk, mikor már sötét volt, hogy meg tudjuk venni a gépeket, amik elvégezték helyettünk a munkát. A munkánk árából ugyanis tudtunk világító eszközt venni.

-Hallgattatok meséket? Játszottatok? Néztétek, hogyan kel fel és nyugszik le a Nap?

-Ilyenekre nem volt időnk.

-Ez szomorú. Nem volt jó életemek.

-Ezen akartam változtatni. Képzeljétek el, ha több száz évig élhetnétek! Mi mindenre lenne akkor idő!

-Akkor biztos lett volna időtök nektek is játszani, ha ezt sikerül elérnetek.

-Sikerült. Kitaláltam. Vettem egy kis vizet, és kerestem benne kis élőlényeket, amik sosem öregednek. Mi egysejtűeknek neveztük ezeket. Tanulmányoztam őket és rájöttem az öregedés okára. Igazából ez a fejlett élőlények sajátossága. Külön program van bennünk, hogy öregedjünk. Ez egy nagyon hasznos tulajdonság azoknak a fajoknak, akikben ez a program, az öregedés képessége megvan. Gondoljátok át! Egy kis zebracsikó elől melyik állat eszi meg a legtöbb növényt? Eszik az antilopok is, nyulak is. De a legnagyobb konkurencia a nagy felnőtt zebra. A zebracsikó éhen halna, ha nem öregednének a zebrák. Mert a nagy zebrák mindig erősebbek lennének. Hiába születne a kis zebracsikó okosabbnak és ügyesebbnek, mégis meghalna. Ha pedig megjelenne egy másik zebracsorda, amelyik magában hordozná az öregedés

tulajdonságát, az a zebracsorda fejlődne. Generációról generációra erősebb, gyorsabb lehetne. És akkor a nem öregedő zebracsorda lenne a könnyű préda az orosz-lánoknak és kihalnának.

- Szóval ezt az öregedési programot tudtam kikapcsolni. Először magamon próbáltam ki. Majd mindenki a népemből eljött hozzám, hogy rajtuk is végezzem el az eljárást. Én lettem a leggazdagabb. Rengeteg pénzem lett. De sokkal fontosabb volt, hogy ezután ötszáz-hatszáz évig élt mindenki. Sőt, én túl vagyok a nyolcszázon.

- És akkor jobban éltetek?

- Nem igazán. Az emberek úgy voltak velem, hogy hirtelen nagyon sok idejük lett. Ráérték mindent későbbre halasztani. Megvették hitelre a nagy házakat, kocsikat, ráérték nagyon sok éven át törleszteni. Utána már tönkrement a kocsi, következőt kellett venni. Aki szeretett volna valami fontosat csinálni, vagy valamit, ami boldoggá tette volna, vagy amivel másokon segíthetett volna, az gyakran arra gondolt, hogy úgymint ráér még, van még ideje. Aztán teltek az évek és valahogy mégse lett idő rá. Akkor is abból állt az élet, hogy dolgozott mindenki, hogy különböző termékeket megvehessen. Ti egyszerű ruhát készíttetek magatoknak, és hosszú ideig hordjátok. De nálunk mindig változott a divat, mindig más ruhát kellett venni. És ugyanez volt a helyzet a járművekkel, a bútorokkal, a táskákkal, mindennel.

De megváltozott más is. Ti tudjátok, hogy harminc-negyven évig éltek, és ebbe mindennek bele kell férnie. Fiatalon gyerekeitek lesznek, és örültök nekik. Játsoztok velük, tanítjátok őket. Segítetek nekik egy olyan ház felépítésében, aminél nekünk a kutyánk jobb helyen aludt.

Nálunk volt idő arra, hogy ennél sokkal többet adhassunk a gyerekeinknek. Ezért aztán mindenki későbbre halasztotta a gyerekvállalást. Főleg mikor már tényleg nagyon sokáig éltünk. A gyerekvállalás előtt ráértünk önmagunkat megvalósítani. Vagy így gondoltuk. Aztán valahogy csak nagyon gyakran megtörtént, hogy az emberek kicsúsztak az időből. Gondoljátok el! Egy nő belenéz a tükörbe. Az arcának már öregednie kellene, de nem látja a kozmetikumoktól, már ősz hajszálai vannak, de festi a haját és az se látszik. Egy fiatal nő néz rá vissza a tükörből. Miért sietne?

Egyre kevesebb gyerek született, ahogy egyre jobban éltünk. Azzal nyugtattuk magunkat, hogy csak későbbre kerül a gyerekvállalás. Aztán egyszer csak azt vettük észre, hogy már csak öregekből áll a népünk. Öregkorunkat már úgy éltük le, hogy tudtuk, ki fog halni a népünk. Ezt hozta a korai halál leküzdése. Már hogy én vagyok az utolsó a népemből, így az összegyűjtött pénzem se ér semmit. Ki más ismerné el, hogy a papírbankóim palotákat érnek?

- Akkor a néped végül is akkor pusztult el, azon a napon, amikor a vízben kutattad a kis lényeket?

- Végül is igen.

Az írások szorgalmasan lejegyezték, hogy az országot a víz pusztította el egy nap alatt.

- Még egy kérdés. Hogy hívnak, idegen?

- Matuzsálem vagyok.

-Mi van a furcsa gépre írva, amivel érkeztél?

-Atlantisz. Dédapám egy ilyen nevű úrsiklón utazott, arról neveztem el.

De most vissza kell mennem az időgépemhez. Nem ebbe a korba akartam jönni.